

Тодор и Белгун ходиха в Цариград това лято да си искат правото. Но там ги зле осекърбили. Тъкмо им добре дошло. /пак шумне/ около него се събират богомолците/ Нещо ще става... Всички казват че се готви нещо...

/Пред входа на черквата се тълпят дрипави беганци, чуват се викове:

- Не може вече да се живее! Норманите опустошиха земята ни! Децата ни са голи и гладни! ~~Бийки~~

ВЛАШКИ ОБЧАРИ

Исак Ангел ни радигна стадата за да празнува сватбата си! Все прикята на дъщерите ни.!

/Навън някаква обсебена ~~из~~ почва да крещи/

- Виждам небесен конник! Той иде/сочи към небето/ето го ,заграден със светли воини!

НАВЪН ГЛАСОВЕ

-Идат нови беганци от Долна земя!

- Свети Димитър е напуснал Солун! Берингите разрушили храма му! Дошел е при нас!

/Беганците влизат с иконата на Свети Димитър и я носят към олтаря. Всички се трупат и се покланят, с възторг и смирение, пред лика на светеца воин. Буйни къдри обгръщат главата му с меко сияние. Под вишневата наметка сребърна ризница стяга младежката снага. В лявата си ръка той държи искрящ меч, десната е изгната за благослов. Тънък златен обръч се вие около главата му/

ГЛАСОВЕ

Ето ги! Идат!

/В черквата влизат боляри, търговци, еснафи. Клирът, начело с архиепископ Василий отива към входа и пресреща Тодор, Асен и Иван, които пристигат със семейството си.

НАВЪН ВИКОВЕ

Вие сте нашите спасители! Вие ще ни отървете от ромейското иго! Води ни, Тодоре! Води ни, Асене!

Архиепископ ВАСИЛИЙ

Благословени мои чада... Преблагият бог се смили над вашето тегло и помена дома и рода на царете български. Неговата пресвета воля е благово-